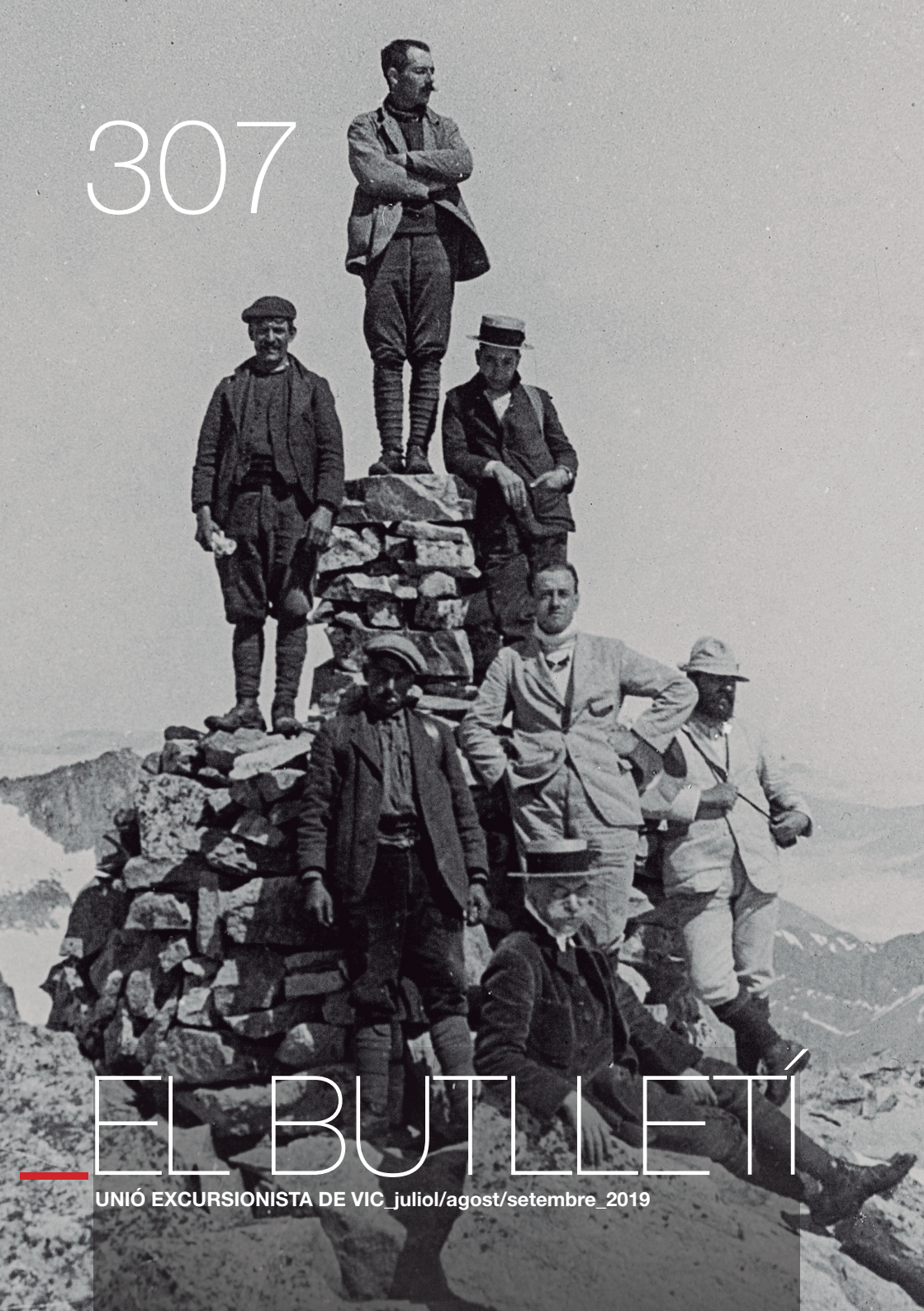

307

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC juliol/agost/setembre 2019

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

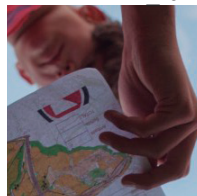
Diferències

100 ANYS 5

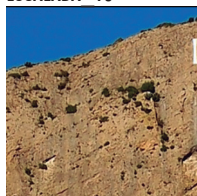
Vigatans a l'Aneto
1919-2019

ESCOLA ESPORTIVA 16

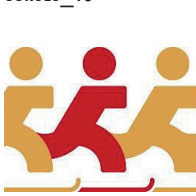
Creixement

ESCALADA 18

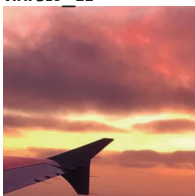
Peña Rueba

CURSES 19

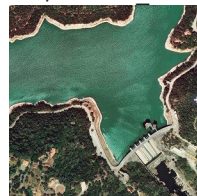
Oncoesquimo

VIATGES 22

Volar!

AQUÍ, ARA I AHIR 24

Les vistes aèries

LA FOTO 25

Bicicletes i ciutats

EL LLIBRE 27

NOTÍCIES 28

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Ona Castellsagué: Escola Esportiva

Roger Molist: Curses

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Els vigatans dalt l'Aneto al 1919

Foto: **Lluís Arumí**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

EDITORIAL

DIFERÈNCIES

A finals de maig, es va celebrar una assemblea general de la Federació al local del Centre Excursionista de Catalunya i a l'acabar l'acte, el president ens va fer una visita guiada per l'edifici.

El CEC està allotjat en una casa molt antiga de Barcelona, on, a l'entrada, es poden apreciar restes d'un antic temple romà, molt

visitades pels turistes d'arreu. Això fa que, tot sovint, algun turista entri fins més enllà de les columnes del temple, com si fossin o es volguessin fer socis de l'entitat excursionista. El seu local està ple de records dels més de cent anys d'activitat dels seus socis, essent especialment remarcable el seu arxiu, tant documental, com fotogràfic, que han dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya per tenir-ne bona cura i digitalitzar-lo, del qual ja en tenen una bona part realitzada. En això nosaltres anem molt endarrere i tot just estem engegant l'organització de l'arxiu gràcies a la feina d'un nostre soci que ja fa un any que ho ha entomat. No cal dir, que tots els socis que tinguin documentació o fotografies relacionades amb l'entitat i les seves activitats, ens les podeu fer arribar a secretaria, tal com ja ha fet la família Cassany.

Tornant al CEC, a les seves vitrines hi tenen des de talles romàniques fins a equipament alpinístic de fa més d'un segle, passant per una col·lecció de càmeres fotogràfiques ben antigues.

A les seves parets, també hi podem veure primeres edicions de mapes cartogràfics de principis de segle vint amb finalitat clarament excursionista, i a les finestres, unes magnífiques mostres de vitralls emplomats, per no parlar dels sostres on hi pengen algunes làmpades remarcables, com una de cristall de roca del mateix Puig i Cadafalch.

Dins d'aquelles estances, un es pot imaginar com seria una reunió planificant una expedició

L'històric local del Centre Excursionista de Catalunya

per pujar a descobrir, fotografiar, cartografiar i escalar el massís de la Maleïda, d'Ordesa o de la vall de Boí, ara fa més de 100 anys, a més d'inventariar les joies romàniques d'aquelles valls.

A la nostra entitat, més jove i petita, aquest estiu hem commemorat una efemèride molt important pel fet que representa. Estic par-

Cent anys després, ho hem tornat a fer!

lant de la primera ascensió vigatana a la Maleïda ara fa just cent anys i per celebrar-ho, què millor que una sortida col·lectiva al mateix indret.

Però aquest estiu, aquesta pujada a l'Aneto es va organitzar publicant l'activitat unes poques setmanes abans al web de l'entitat, enviant un correu electrònic als socis i obrint les inscripcions a través de la xarxa social. Es va contractar també l'allotjament per internet, igual que la paga i senyal, i el desplaçament es va fer amb cotxe, des de l'inici fins al final, en una sola etapa.

Una vegada a Benasque, si a algú li va faltar alguna cosa d'equipament de muntanya, de menjar o de beure, tampoc es va haver de preocupar, doncs hi va trobar magatzems de material de muntanya, supermercats o botigues del que fes falta.

A la nostra entitat, més jove i petita, aquest estiu hem commemorat una efemèride molt important.

Ara fa cent anys, l'organització deuria ser ben diferent: Un munt de reunions prèvies, espigolar sobre la poca documentació que hi havia a la zona o anar a veure a altres que hi haguessin estat...

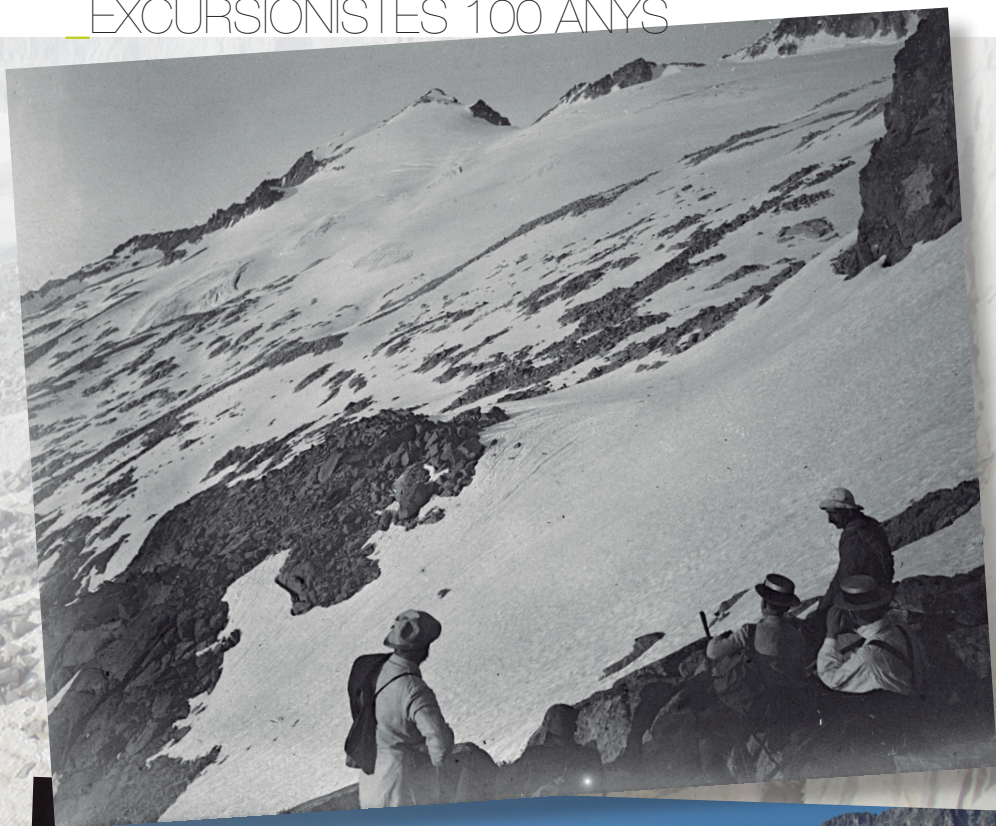
Un cop concretat el projecte, el desplaçament fins al peu de la muntanya es realitzava en diverses etapes amb els mitjans disponibles de l'època, del tren a l'autocar, la carreta i fins i tot a cavall, amb la mula o a peu.

Evidentment es contractaven portejadors i guies locals per moure tot l'equipament necessari per l'expedició: tendes, fogonets, mantes, roba de recanvi, menjar, llums, combustible, ... Tota una epopeia que de ben segur deixaria una empremta inesborrable a cada un dels seus participants. D'això, s'omplen els arxius de les entitats.

Una cosa no ha canviat: les ganes i la il·lusió que hi posa qui organitza l'activitat i també la satisfacció personal i col·lectiva quan tot surt bé.

Jaume Anglada i Dordal
President de la Unió Excursionista de Vic

EXCURSIONISTES 100 ANYS

VIGATANS A L'ANETO 1919-2019

Al cap tard, vam recordar l'ascensió del 1919, passant un audiovisual commemoratiu en el mateix refugi.

De manera excepcional aquesta secció fixa del butlletí es converteix per aquesta edició en un article de format més gran per fer aflorar un esdeveniment important, la dels primers vigatans que van assolir el cim de l'Aneto el 23 de juliol del 1919. Aquell estiu les activitats habituals dels excursionistes foren discretes, una conferència sobre les colònies espanyoles i una excursió al dolmen del Hermit del Vilar de Sant Bartomeu del Grau. També hi surt anunciada una excursió a les Maleïdes que mes enllà de les dates i d'una projecció posterior uns mesos després no aportà cap mes informació a la gesta.

Segurament el tarannà poc esportiu del aleshores Centre Excursionista de Vic no donà importància a aquesta expedició, tot i que el tresorer de l'entitat Josep Sans i els seus dos fills en formaren part. De fet són poques les traces que hem trobat d'aquesta gesta en els documents del excursionisme vigatà

fins cent anys després. Un article en el butlletí de desembre del 1965 de Ramon Orriols "Els del Aneto" aportant la foto del cim s'hi referia amb una petita descripció i algunes imprecisions de noms. Quatre anys més tard (1969) un article en el butlletí de la travessa integral de les Maleïdes d'Enric Vilaplana no fa cap referència a l'efemèride de 50 anys d'aquella gesta (1919-1969). Sí que a la revista Vic del juliol de 1979 hi apareix un article de "La primera vigatana a l'Aneto?" escrit per Manuel Portavella on hi ha imprecisions de dates i on apareix l'interrogant en referència a la possible ascensió del poeta Jacint Verdaguer al 1882 com a primer vigatà tot i que en rigor no era fill de Vic. També hem pogut saber per aportacions particulars a l'arxiu de l'entitat que després del 1919, altres grups de vigatans anaren a l'Aneto als anys vint. Dit això, podem constatar dues coses: segurament els primers vigatans

De bon matí, pujant cap al Portilló Superior.

no van deixar un relat escrit de la seva expedició, però sí que van presentar una sessió de diapositives al seu retorn. Treballant amb la idea de commemorar aquesta fita històrica cent anys després i de manera retrospectiva fins a l'actualitat, la Unió Excursionista de Vic ha organitzat enguany una col·lectiva a l'Aneto amb el lema "Ho tornarem a fer" Aneto 1919-2019. Després de cent anys és important donar a aquella gesta la rellevància que es mereix per múltiples motius. L'espai de cent anys ha donat uns canvis evolutius a la societat, al territori i a la natura que cal considerar.

La Unió Excursionista de Vic ha organitzat enguany una col·lectiva a l'Aneto amb el lema «Ho tornarem a fer».

Abans d'entrar en matèria, permeteu-me un breu resum dels antecedents de la muntanya. El cim culminant de la serralada pirinenca va tenir alguns incidents que probablement els excursionistes actuals banalitzen. Les muntanyes Maleïdes i les seves glaceres foren un veritable obstacle per als alpinistes del segle XIX. En un primer moment, es va creure que la Maladeta era el cim culminant d'aquelles muntanyes. Aquí ja hi va haver un primer incident quan el guia Pierre Barreau, que portava dos clients estudiants, va ser engolit per una esquerda a l'agost del 1824 i viatjà durant més de cent anys per les entranyes del gel fins a sortir-ne les seves despulles a l'agost del 1931. Aquest incident va frenar les temptatives de descoberta. Aviat s'adonaren que

Superat el portilló, encetem la caòtica glacera.

un altre punt de la serralada tenia probablement una altura superior a la Maladeta. L'extensa glacera per arribar a l'Aneto i l'accident de Barreau van retardar la conquesta definitiva feta pel militar Platon de Tchihatcheff i el botànic Albert de Franqueville el juliol del 1842 accedint per La Renclusa, bretxa d'Alba, llac de Cregüena, llacs i Coll de Corones evitant els perills de la glacera. Quatre dies després, el mateix militar obre l'accés a la muntanya per la ruta de la Renclusa, els Portillons i la travessa de la glacera, esdevenint el que avui encara és la via clàssica. El meló ja era obert i van començar a freqüentar les expedicions franceses que partien de Bagneres de Luchon accedint a l'hospital de Benasc per l'Hospice de França i port de Benasc. Més tard

s'incorporà l'accés nacional per l'Aran, via Artiga de Lin i Port de la Picada. El CEC amb Juli Soler i Santaló al capdavant, comença la construcció del refugi de La Renclusa a l'estiu del 1913 que ha de substituir la cabana precària

La inexistència d'un relat escrit ens porta a imaginar aquella excursió a partir de la documentació de l'època.

existent i que va ser inaugurat el 5 d'agost del 1916. En aquest entorn de prosperitat alpinística, les muntanyes Maleïdes torner a marcar el ritme. Josep Sayo guia de l'Aneto i guarda de la cabana de la Renclusa des del 1907 ultimà els preparatius per enllestir el nou refugi, però un fatídic accident l'hi treu la vida a ell i al seu client Adolf Blass al bell mig del Pas de Mahoma, on són

El guia Antonio Abadías va dirigir l'expedició vigatana del 1919.

literalment fulminats per un llamp el 27 de juliol de 1916, just 10 dies abans de la seva inauguració. El relat d'aquesta tràgica història és el que donà peu al popular llibre “Els llamps de les Maleïdes” de Mossèn Jaume Oliveres que fou membre d'aquella tràgica expedició. A nivell de comunicacions, la vall de Benasc va estar pràcticament aïllada fins ben entrat el segle XX. Els habitants de la vall utilitzaven les rutes del port de Benasc per accedir a França i el port de la Picada per connectar amb la Vall d'Aran com a camins més curts, ja que pel sud les dificultats del terreny allargaven a tres o quatre jornades la comunicació amb Graus i Barbastre. Remarcant que l'obra d'enginyeria que obrí la carretera de l'estret congost de Ventamillo no finalitzà fins a principis del 1912 i que la carretera de El Run a Benasc, que va permetre el pas de

vehicles rodats, no va finalitzar fins a la primavera del 1918. Aquests foren els antecedents que els excursionistes vigatans van trobar i que cent anys després donen encara més mèrit a aquella discreta expedició. La inexistència d'un relat escrit ens porta a imaginar aquella excursió a partir de documentació de l'època trobada en diversos butlletins del CEC. D'altra banda, sí que hem pogut accedir a una part dels clixés fotogràfics d'aquella expedició localitzats a l'Arxiu Comarcal d'Osona.

La primera anada dels vigatans a l'Aneto estava composta per sis excursionistes: Lluís Arumí Fargas (industrial), Josep Genís i Arumí (apotecari), Joan Pietx Oliva (impressor), Josep Sans Font (notari i tresorer de la entitat) junt amb els seus fills Gustau i Hermenegild. Els acompanyaren des de Benasc, el portejador Ramón Cereza i dos guies reconeguts de l'època: Antonio Abadías gendre del recent desaparegut Josep Sayo, que després de la tragèdia assumí la tasca de guarda i guia, i que fou popularment conegut com “El Leon del Aneto”. L'altre guia acompanyant fou Antonio Lobera completant el grup fins a 9 membres, tots homes. En la rèplica de l'excursió, en canvi, hi participàrem 28 excursionistes, 18 dels quals eren dones.

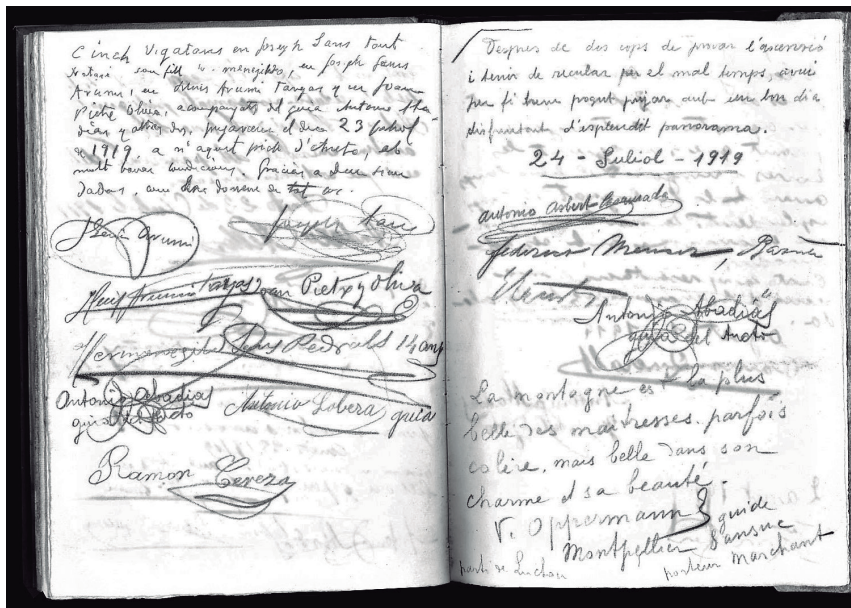
Els components de la expedició vigatana, travessant l'Espatlla d'Aneto.

La sortida del 1919 es va realitzar del 19 al 25 de juliol. Segurament van ser de les primeres fornades d'excursionistes que van poder utilitzar la millora de les comunicacions amb Benasc pel sud per la rapidesa que suposà culminar una ascensió a l'Aneto només en una setmana. Com anècdota cal explicar que alguns excursionistes catalans de l'època ja es mofaven dels muntatges que els francesos havien instaurat en el guiatge. Un grup de catalans al 1899 afirmaven: "Cal evitar anar a l'Aneto passant per Luchon, lloc on cargolen al turista i n'han fet un ofici perfeccionat. Vaja quins mancos els guies de Bagneres!" Probablement la rapidesa i el pressupost van ser les claus d'anar a l'Aneto per Graus. Amb tota probabilitat, els sis excursionistes van consu-

mir el primer dia viatjant de Vic a Lleida on hi feren nit. El segon dia prengueren el ferrocarril de via estreta "La Burreta" pels locals, que des de Selgua els portà fins a Barbastre, completant la jornada i arribant a Graus amb òmnibus on feren la segona nit. Finalment, el tercer dia arribaren a Benasc amb carruatge on coordinaren les tasques de contractació d'animals,

El refugi en l'actualitat, gaudeix de bona salut després de les obres de reforma que finalitzaren el 2006.

portejador, guies, avituallament i material. Calia ocupar-se de buscar grampons (escassos a Benasc) o ferrar amb claus sabates i bastons per progressar en les neus perpètuas. El quart dia sortirien probablement amb cavalleria

El llibre registre del cim del 1915 al 1920.

cap a l'Hospital de Benasc, on si hem de fer cas de les fotografies, aprofitaren per enfilarse al port de Benasc, contemplar la panoràmica de les glaceres i passar pel pla d'Aigualluts abans d'arribar a La Renclusa. Nosaltres, en canvi vam fer el trajecte des de Vic a l'Hospital de Benasc en quatre hores en lloc de quatre dies. En l'actualitat però, l'accés a l'aparcament de la Besurta on s'inicia el camí cap a la Renclusa, està regulat en període estival degut a la massificació. Un cop al refugi els expedicionaris, varen poder gaudir de les comoditats d'un refugi nou que encara no tenia dos anys de vida i que va suposar un gran avenç respecte

a l'antiga cabana. El refugi en l'actualitat, gaudeix de bona salut després de les obres de reforma que finalitzaren al 2006. Fins i tot van donar-nos totes les facilitats per poder-hi passar l'audiovisual commemoratiu dels 100 anys que la gent allotjada i l'staff del refugi també varen gaudir amb intensitat. El cinquè dia era el dia clau. Un dimecres 23 de juliol l'expedició deuria sortir de matinada, probablement entre les 4 i les 5 quan encara era negra nit. Un dels fills d'en Josep Sans (en Gustau) es quedà al refugi per indisposició, arrencant l'expedició amb 8 membres per un camí que segons testimonis de l'època el definien com a "terrera

El sempre impressionant i espectacular Pas de Mahoma.

gens remarcable, alternant herba i pedregar molt pesat de petjar”, al·ludint a la manca de definició del sender que puja als Portillons. En l’actualitat, el caos de blocs i pedregar continua intacte ja que si bé hi ha fites orientatives, la massificació actual ha dispersat multitud de corriols. En aquella època, l’amplitud de la glacera normalitzava l’accés pel Portilló inferior on un curt tram de tartera menava a la congesta de neu que tenia continuïtat amb la glacera i l’accés des de la Renclusa solia estar net de neu en comparació amb el Portilló superior. Esmorzar en aquest punt era logísticament estratègic, ja que s’aprofitava la pausa per les tasques d’encordament i calçat de grampons. Si s’arribava molt d’hora i la neu encara era molt glaçada, la pausa i la temperatura ascendent

contribuïen a millorar les condicions del terreny. Per referències d’altres expedicions d’aquell mateix estiu, sembla ser que l’hivern i la primavera, generosos amb precipitacions, mantenien un estat de la gelera amb poques esquerdes per aquelles dates. Les imatges d’aquell dia certificarien que el temps va ser excel·lent. Les ombres damunt la neu i el perfil de cims en l’horitzó indiquen que el sol i el cel clar hi eren presents, tenint també una bona temperatura, ja que els expedicionaris anaven sense guants. Interessantíssim també, explicar el detall de la vestimenta de l’època. Sorprenentment, portaven els vestits de mudar de l’hivern amb abrics i gavadines, ja que era la millor vestimenta disponible per les inclemències meteorològiques. Sembla ser que creuaren la

L'obligada foto de grup que les xarxes de seguida van fer arribar a familiars i amics.

gelera amb placidesa fins al Coll de Corones, on una generosa i dreta pala de neu els portà fins a l'espatlla d'Aneto i a l'entrada del Pont de Mahoma. Cent anys després, vàrem accedir a la glacera per el Portilló superior, pas molt més utilitzat en els darrers anys. El camí fins a trobar la neu, és avui considerablement més caòtic. La retirada accelerada de la glacera, deixa un escenari inestable i despulrat, on un terreny mixt de pedregar i congestes, alterna amb trams de roca nua acabada de polir. Ens posem damunt la gelera on aflora un curt tram de gel vell al descobert que no para de plorar. L'augment incessant de les temperatures degut al canvi climàtic, l'ha sentenciat a desaparèixer d'aquestes muntanyes. La majoria del grup es calçà els grampons tot

i que després l'itinerari es converteix en una congesta de neu que s'allarga fins al Coll de Corones on una altra estreta llengua de neu, mor sota l'espatlla d'Aneto. Ja en terreny pedregós arribem sense neu a l'entrada del Pas de Mahoma. Cent anys després, no hem vist cap rastre d'esquerdes del que fou la imponent glacera. Sortosament el nostre dia també va ser parcialment assolellat i plàcid. Als vuit expedicionaris del 1919, ja només els quedava la cirereta d'arribar sense fer cua a la gran fita de pedres que marcava el cim pel curt tram de cresta i com era habitual, escriure al llibre de registre del cim, cosa que indubtablement varen fer, al ser notari un dels seus components. Podem certificar que així va ser, ja que hem pogut tenir accés al llibre de registre del cim

Culminat l'objectiu, vam desfer el camí seguint el mateix itinerari.

de l'Aneto (1915-1920) propietat del CEC on hi ha la nota escrita signada pels vuit components i on es notifica expressament l'edat de només 14 anys de l'Hermenegild Sans, que segons les estadístiques va ser dels primers joves que pujaren al cim en aquella època. En paral·lel, les imatges verifiquen que els 5 vigatans, els dos guies

Era habitual a l'època, baixar de l'Aneto, dinar a la Renclusa i el mateix dia sopar a Benasc.

i el portejador coronaren el cim. Seguint els seus passos, nosaltres vam voler culminar l'aniversari dels cent anys creuant també el Pas de Mahoma i fent la foto commemorativa al costat de l'actual creu d'alumini. Ens va caldre paciència

per esperar el torn de pas i esmerçar el temps d'anada i tornada del grup. Dir també que en el nostre cas, la persona més jove va ser una noia, la Ivet de 24 anys. Al contrari d'ells, nosaltres no vam escriure res en el llibre de registre. Probablement sí que les connexions individuals i col·lectives a les xarxes van deixar rastre de l'excursió de manera immediata, però que probablement serà difícil de trobar quan s'arribi al 2119.

Tot semblaria indicar que el retorn dels expedicionaris va ser ràpid i efectiu. Era habitual a l'època baixar de l'Aneto, dinar a la Renclusa i el mateix dia ser a sopar a Benasc. Cosa que deuriem fer amb l'ajuda del portejador, ja que segons consta en el llibre del cim, el guia Antonio Abadías, va tornar

El reformat i acollidor refugi de la Renclosa.

a fer cim l'endemà amb uns altres clients. El sisè dia feren el trajecte de tornada amb tartana fins a El Run i al migdia agafaven l'auto que amb unes tres hores de trajecte els deixà a Graus. En la darrera jornada aconseguiren encadenar l'òmnibus que els porta a Barbastre i ja amb ferrocarril, van consumir el retorn fins a Vic a darrera hora. La gesta dels primers vigatans a l'Aneto durà una setmana justa que com bé diu la breu notícia del diari "La Gazeta de Vich" del dissabte 26 de juliol de 1919 «Tornaren entusiasmat del viatge i contents d'haver pogut pujar al Pic d'Aneto, passant la enorme gelera i el famós Pont de Mahomet. No seran pas els únics vigatans que facin l'excursió, fatigosa si, però deliciósíssima». Els d'ara vam fer el descens més pausadament i

arribàrem a l'hospital de Benasc cap a les 7 de la tarda. Cent anys després, la millora flagrant de les comunicacions i el vehicle privat va possibilitar que a les 11 de la nit tornéssim a ser a casa. Cap de setmana per recordar que la gesta dels vigatans fou meritosa, uns perquè foren els primers i els altres per voler compartir una activitat commemorativa de l'entitat sense perdre en cap moment l'essència excursionista.

Text: Lluís Santanach - Vic

Fotografies: Antoni Anguera, Lluís Santanach, Fermí Tanyà i Arxiu Comarcal d'Osona

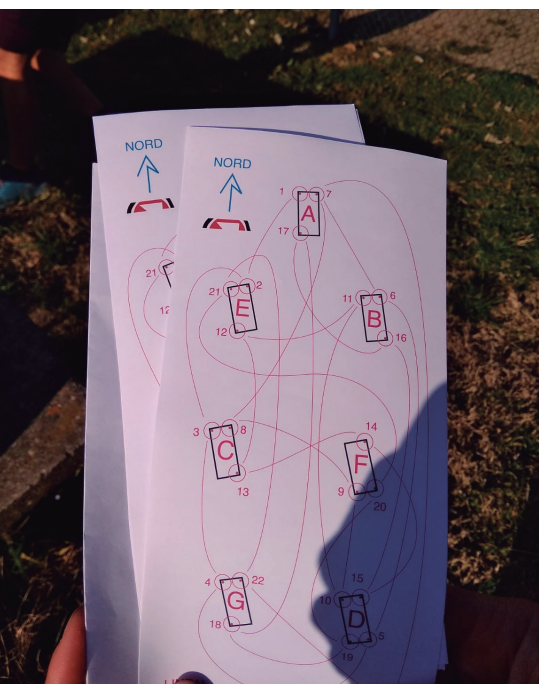

En aquest número iniciem una nova aportació al Butlletí de la Unió donat el gran creixement de l'Escola Esportiva en aquests últims dos anys. L'Escola Esportiva és una secció dins l'entitat que té com a objectiu formar als nens/es i joves d'entre 5 i 17 anys en el desenvolupament d'activitats al medi natural, principalment l'escalada, el Trail i l'orientació. Té tres pilars fonamentals en la didàctica de l'ensenyament d'aquests esports: l'activitat física i el compromís motor dels infants, la diversió i el contacte amb el medi natural, tot i que l'escalada es practiqui generalment en rocòdrom.

La nostra filosofia és que els infants coneguin esports i activitats

no tan convencionals i que alhora pensem que són molt completes a nivell motriu, per aquest motiu desenvolupem diversitat d'activitats: córrer, orientació, btt, escalada, tècnica en diferents tipus de terreny, coordinació amb elements del medi i exercicis de condicionament físic a través de formes jugades. Entenem l'ensenyament d'aquestes activitats a través de la diversió i el joc amb l'objectiu de què els infants i joves estiguin cada cop més motivats, deixant en un segon terme la vessant competitiva. Donat que hem acabat l'estiu, vull donar a conèixer els projectes esportius d'estiu que hem desenvolupat aquest any: hem fet 5 setmanes de Casal Esportiu en

què hi han participat un total de 185 nens/es; s'han fet 4 estades d'entre 4 i 5 dies encarades a diferents modalitats esportives i edats: Sau - Tavertet, Albarracín - Ro-

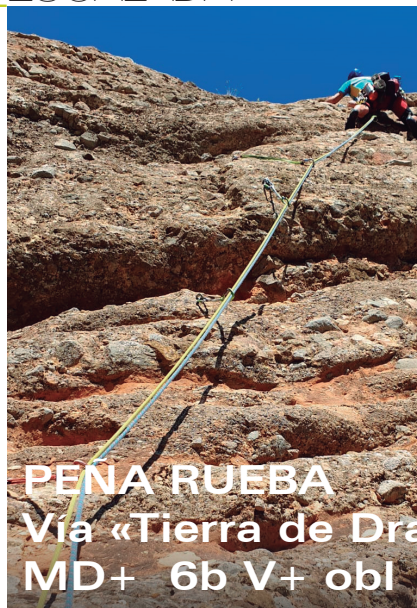
dellar, Targassona i Ripollès amb l'objectiu d'apropar als joves a un medi natural, més real i apropiat per fer activitats com escalada, ràpels, excursionisme, orientació, barrancs, entre d'altres. Aprofitant que els joves tenen temps lliure es creu convenient que puguin conèixer entorns de munyanya, lluny de la seva zona de confort habitual i que puguin posar en pràctica els aprenentatges de tot el curs.

La nostra filosofia és que els infants coneguin esports i activitats no tan convencionals.

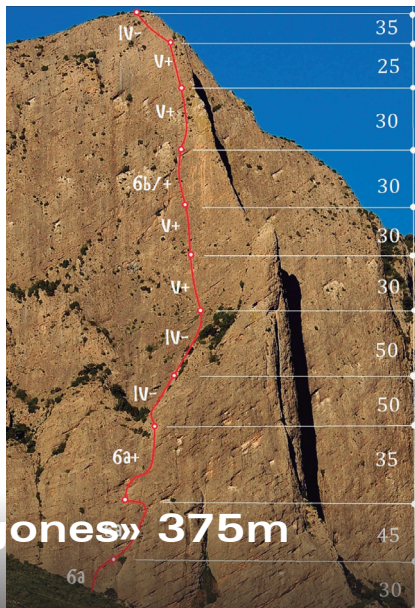
Les activitats esportives amb nens/es i joves, les tractem sota el paraigua del joc, la diversió i del ludisme allunyant-nos de l'estricta tradicional entrenament esportiu on a vegades sovint s'hi recau i on no ens sentim identificats. A vegades, reflexionant del que fem i com ho fem, sorgeix el dubte de què tot i que ens regim com a activitats esportives, ens haurien d'incloure també en d'altres organismes de la Generalitat com educació, lleure, territori i sostenibilitat o salut, perquè al final, la pràctica esportiva que desenvolupem engloba també tots aquests paràmetres.

Ona Castellsagué - Vic

ESCALADA

PEÑA RUEBA
Vía «Tierra de Dragones» 375m
MD+ 6b V+ obl

Si parlem de la Peña Rueba potser no ens sonarà massa per ubicar-la al mapa, però si diem Riglos potser ja sabrem molt més d'on parlem. Parlem doncs d'una paret a la Comunitat d'Aragó, just al davant dels concorreguts Mallos de Riglos. La via proposada en aquest butlletí és possiblement una de les grans clàssiques del massís i que de ben segur farà que vulguem tornar-hi i repetir molts dels itineraris que la muntanya ens ofereix.

OBERTA: Abril 2014

PER: Jesús Sánchez, Kike Rojo, Toño Nogués, Luis Alberto i Antonio Antoñanzas.

MATERIAL: 18 cintes. Equipada amb parabolts.

ÈPOCA: Primavera i tardor. Compte amb els dies de vent.

COMPROMÍS: Mig

ORIENTACIÓ: Est

ROCA: Conglomerat molt bo, tret d'alguns punts molt concrets.

APROXIMACIÓ:

Passat Murillo de Gállego, a uns dos km i just abans d'una corba a l'esquerra molt pronunciada, surt a l'esquerra (ull que es veu poc!) una pista forestal amb forta pendent. Cal pujar uns 100 m i aparcar on el camí s'eixampla una mica i hi ha una corba a l'esquerra de gairebé 180 graus.

Continuem caminant per la pista fins que s'acaba i on hi surt un corriol a l'esquerra amb una fita que mena a la paret. El seguim fins a travessar un barranquet i seguirem per un corriol paral·lel a la paret fins a peu de via on hi ha una figura d'un drac.

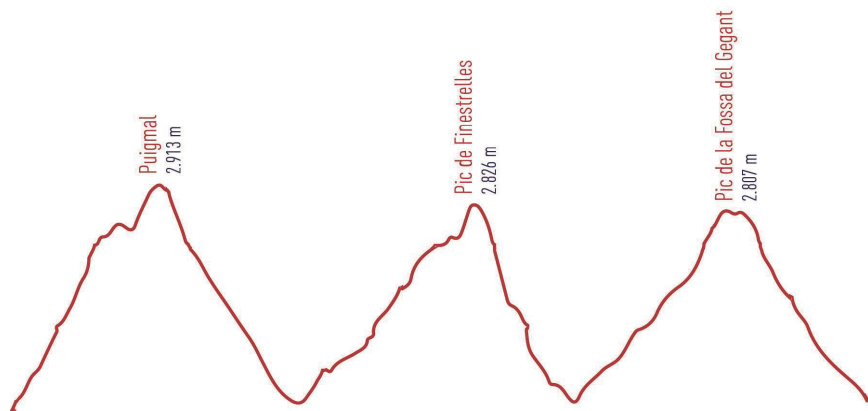
DESCENS:

Des del cim baixarem per un corriol que surt a l'esquerra, el seguirem fins un collet amb una fita on hi comencen tres ràpels. Un cop finalitzats, continuarem per un corriol que ens durà de nou a la pista inicial.

Miquel Gracià -Vic

ONCOESQUIMO

QUÈ ÉS?

És una cursa d'esquí de muntanya per equips organitzada per la Fundació Oncolliga Girona conjuntament amb la Unió Excursionista de Vic, amb la finalitat de recaptar fons per ajudar als malalts de càncer. La primera edició es farà el 29 de març del 2020.

EL REPTÉ

El repté consisteix en una cursa d'esquí de muntanya per equips formats per 2 o 4 esquiadors. Sempre hi ha d'haver com a mínim dos membres de l'equip en moviment. El recorregut consisteix a fer 3 cims emblemàtics de la Vall de Nú-

ria. Cada equip ha de pujar i baixar fins a l'esplanada, on es faran els relleus dels esquiadors.

A l'esplanada hi haurà un punt d'avituallament per anar agafant forces.

OBJECTIU SOLIDARI

La quantitat recollida en aquest repté solidari es repartirà a parts iguals entre la Fundació Oncolliga Girona i l'entitat Osona Contra el Càncer.

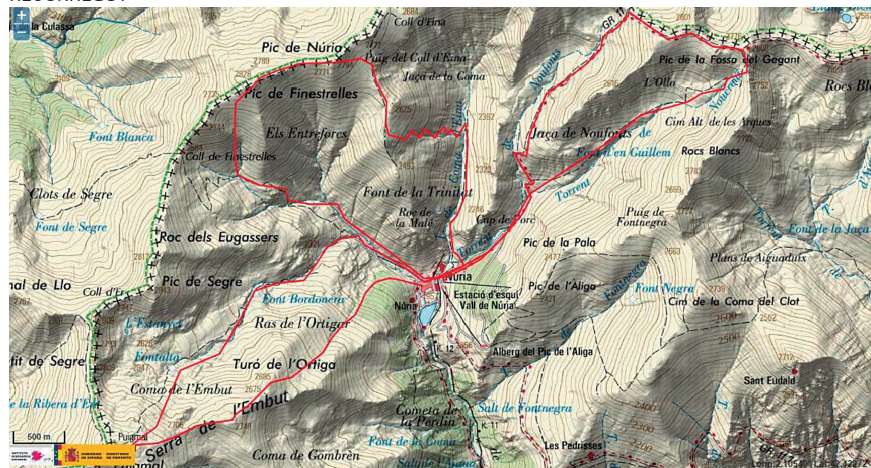
OBJECTIU:

200 participants.

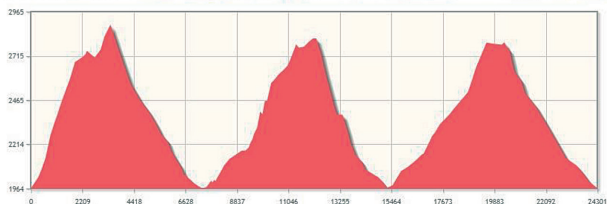
RECAPTACIÓ PREVISTA

25.000 euros

RECORREGUT

Informations sur l'itinéraire
 Distance : 24.3 km
 Dénivelé positif : 2696m
 Dénivelé négatif : 2694m
 Point haut : 2092m
 Point bas : 1964m

ORGANITZADORS

FUNDACIÓ ONCOLLIGA GIRONA
Lliga catalana d'ajuda al malalt de càncer
<https://www.oncolligagirona.cat/>

<https://www.unioexcursionistavic.org>

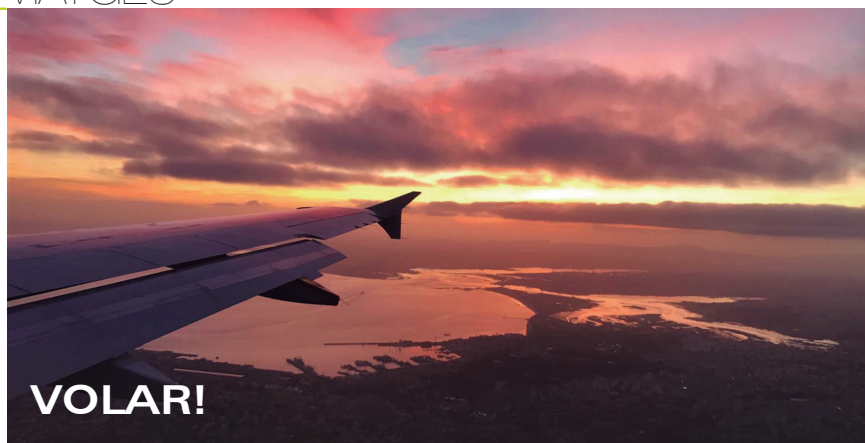
OG
osona contra el càncer
<https://osonacontracancer.cat/>

INSCRIPCIONS

- Inscripcions fins al 20/02/2020 a la pagina web www.oncolligagirona.cat
- Equips formats per 2 o 4 components
- Hi ha d'haver com a mínim dos participants en moviment
- Preu inscripció:
Participants amb llicència federativa: 35 euros
Sense llicència federativa: 45 euros
- Cal ser major d'edat. En cas de ser menor cal autorització del tutor/a
- Donació mínima: 250 euros pels equips de 2 esquiadors i 500 euros pels equips de 4 participants

Roger Molist - Vic

Recordo que fa uns anys, les majors tribulacions que tenia a l'hora de fer un viatge llarg amb avió, eren la quantitat d'hores de vol que tenia per davant i la forma de passar-les d'una manera distreta, bé llegint un bon llibre o mirant alguna pel·lícula, a part de que el vol fos el màxim de plàcid sense ensurts ni turbulències.

Avui, he de dir que soc feliç quan soc a dins l'avió i estic a punt d'emprendre el viatge cap a destí, després d'haver superat tota la cursa d'obstacles prèvia.

Si vas a l'aeroport amb transport públic (tal com fem la majoria de les vegades), cal creuar els dits per no trobar-te amb cap vaga de Renfe o amb qualsevol incidència en la tercermundista R3 de rodalies. Superat el primer escull, fins a Plaça Catalunya o Sants, cal valorar de nou, si seguir amb la Renfe, l'Aerobús o amb el Metro, en funció del

temps de què disposem per arribar a la T1 o la T2.

Si resulta que un voluntari (familiar, company, amic...) es brinda a portar-te a l'aeroport, també cal tenir en compte les clàssiques obres estiuenques a les rondes o als accessos de Barcelona, que es converteixen en una ratera perfecta quan s'hi forma qualsevol embús per mil i una causes.

Quan per fi som a l'aeroport, arribes al cim, però tal com diuen els consells muntanyencs, només estàs a la meitat del camí. Ara cal baixar poc a poc i retornar a la vall sans i estalvis.

Arribats a aquest punt, ja cal creuar els dits de les dues mans. Hi haurà vaga del personal de «handling» i facturarem a l'hora, tot i la previsió d'horari amb la qual hem arribat a l'aeroport?

Si has passat aquesta pantalla, una vegada t'has desfet de les maletes,

cal superar l'escull següent: el control de seguretat. Si estàs de sort i no et trobes la vaga habitual i permanent de cada estiu; com si anessis a agafar el remuntador de la Pista Llarga, t'armes de valor i t'endinses en el fatídic laberint de cintes de coloraines amb la targeta d'embarcament i el passaport a la mà.

Quan t'asseus al seient dins l'avió i empris el vol, ets feliç!

Avançar més lent o més ràpid, és una qüestió de sort, però una hora o altra, tothom arriba a un lector que amb una mica de fortuna, t'obrirà una porta, on un empleat (que deu ser el dels serveis mínims) t'envia cap a algun dels arcs de seguretat, punt de pas on acabem de perdre la poca dignitat que ens queda.

En funció de quin empleat et trobes, poden despullar-te més o menys. Gent descalça, d'altres aguantant-se uns pantalons dels quals t'han fet treure el cinturó. «PC, Tablet, Computer, telèfon?» Qualsevol d'aquests estris, juntament amb la teva motxilla o bossa de mà, han de passar pels raig X dins la cubeta de plàstic bruta, en la qual diuen que hi ha més bacteris que en un inodor públic.

Si t'has oblidat de l'ampolleta d'aigua o de la petita navalla de tallar el fuet a muntanya dins la bossa, ja has begut oli. Em vaig oblidar un petit ganivet amb la seva funda dins la motxilla a l'aeroport de Bratislava i ganivet i funda (no vaig tenir ni temps de dir que me

la donés) van anar a parar a un contenidor metàl·lic, que diuen porten a destruir, fet que no es creu ningú.

Però seguim passant pantalles. Passar l'arc de seguretat, és una veritable loteria, si sens algun xiulet ...premi!!! Un control aleatori, farà que t'arraconin en un lateral on un empleat del teu sexe et grapejarà, et farà treure o no la samarreta i et passarà per la cintura i les cames unes tires plàstiques, per si et troben traces d'estupefaents, explosius o productes similars.

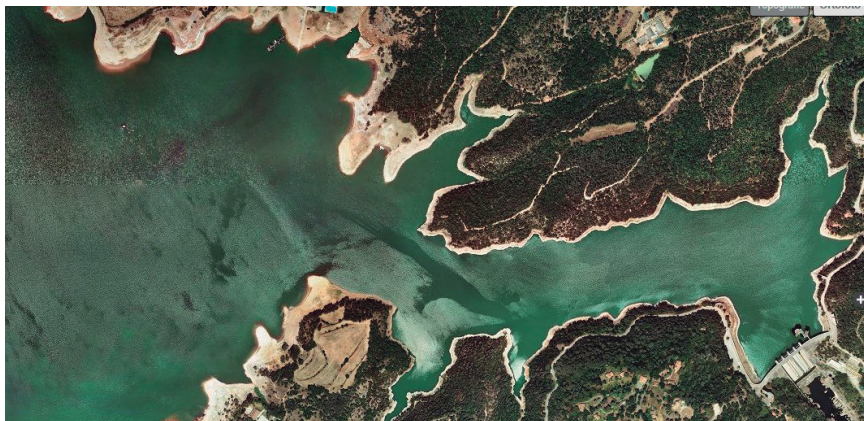
Acabat l'escorcoll, et tornes a calçar, a vestir i a ordenar una mica la teva dignitat i la de la bossa que t'han deixat escampada sobre algun dels taulells.

Si viatgem a algun país extracomunitari, potser encara et queda accedir a un control policial, que si ets un «bon jan», i no tens el passaport caducat o amb un venciment inferior a sis mesos, sols passar amb algun comentari gracios sobre el país a on viatges, acompanyat d'alguna rialleta i un «Buen viaje caballero»!

Ara sí, sembla que hem baixat del cim i som a la vall a tocar del refugi. Fas un cafè amb llet acompanyat d'una pasta (a preu d'aeroport) per celebrar-ho i t'encamines cap a la «gate» del teu vol a esperar l'embarcament, pregant que no hi hagi «overbooking».

Quan t'asseus al seient dins l'avió i empris el vol, ets feliç !!!

Joan Conill - Vic

LES VISTES AÈRIES

Avuí mostrem dues imatges aèries ben diferents de la vall de Sau, la primera presa al 1950 i la segona al 2016. L'antic camí ral que des del coll de Terrades baixava cap a la vall i menava cap a Girona, va quedar interromput l'any 1947 amb el començament de les obres del Pantà de Sau, inaugurat l'any 1962.

Però l'embassament, se les ha vistes de tots colors, havent viscut èpoques d'extrema sequera. Aquest estiu de 2019, el pantà, que pot albergar 165 hm³ de capacitat, es defensa amb un 64% de la mateixa, a diferència de l'estiu passat que va mantenir gairebé un 87%.

Les pluges no abunden i el canvi climàtic també hi fa de les seves, tot i que l'embassament ha mantingut una correcta capacitat mitjana del 72% en els últims 10 anys.

L'antic poble inundat de Sant Romà de Sau, manté com a signe visible l'emblematíc campanar que sempre més ha fet de nivell indicador popular de les aigües de l'embassament.

Joan Conill - Vic

BICICLETES I CIUTATS

Incorporar l'ús de la bicicleta en la rutina dels desplaçaments a les ciutats pot ser possible en moltes ocasions, però les avantatges poden ser tantes com els inconvenients. Tot dependrà de les nostres conviccions i de la corresponsabilitat que vulguem assumir envers a factors mediambientals, socials, logístics, educacionals o de mobilitat per la ciutat.

La majoria de ciutadans, tenim cotxe i bicicleta disponible a casa, així que prendre la decisió d'utilitzar un mitjà o un altre està sempre al nostre abast. Podem emmirallar-nos amb ciutats del nord d'Europa més grans i segures i podem pensar que a la nostra li queda molt per fer i aprendre i que potser de moment no canviarem la nostra rutina. Tot és molt respectable i lliure, però ningú es pot escapar individualment de formar part de les amenaces que pesen sobre la nostra manera de viure i alhora ser-ne part de la solució. Els equilibris són sempre complexes. Els kg de CO_2 que podem deixar de generar fent els trajectes d'un any amb bicicleta per la ciutat es poden malbaratar en un senzill viatge d'anada amb avió a Palma de Mallorca en una estada ràpida de cap de setmana. El ritme de vida modern ens porta a gestionar el temps de manera molt ràpida, fins i tot quan estem de vacances. Sovint aquest ritme trepidant és incompatible amb formes de viure més equilibrades i sostenibles.

L'incivisme d'alguns repartidors, dona sovint un mal exemple.

Mirant-nos retrospectivament, els humans fem coses ben estranyes. Practiquem esport intensivament tres hores a la setmana o fins i tot ens fem relaxar de manera programada amb sessions setmanals assumint-ne les despeses. L'alteració del nostre estat d'ànim, depenent del vehicle en el qual circulem, també pot ser un motiu a tenir en compte.

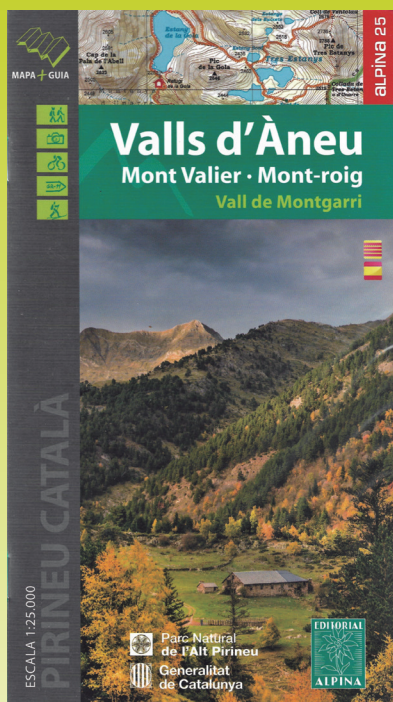
Si aquestes quatre reflexions que he volgut compartir, us han fet pujar la mosca al nas, us animo a treure la

bici de l'armari i a incorporar-la a les rutines diàries de mobilitat a la ciutat.

Pensar que la solució vindrà dels altres és dintre l'escenari actual «fugir d'estudi».

Només amb conviccions fortes superarem les dificultats d'inseguretat en els aparcaments, les discontinuïtats en la xarxa de carrils bici i la correcta gestió dels espais específics i compartits. Però cal tenir clar que l'ordre preferent d'ús i ocupació de la via pública han de ser persones, les bicicletes i finalment els vehicles a motor. Pensar que la solució vindrà dels altres és dintre l'escenari actual "fugir d'estudi" i les nostres múltiples i petites accions, contribuiran a equilibrar la nostra ciutat en molts àmbits. Les aportacions voluntàries que puguem fer individualment o col·lectivament als nostres ajuntaments, acabaran donant lentament els seus fruits. La recent campanya per incentivar l'ús de la bicicleta "Mou-te com cal" de la ciutat de Vic, n'és un clar exemple. Vinga, enganxeu-vos a utilitzar la bici!!!

Lluís Santanach - Vic

Mapa Valls d'Àneu- Vall de Montgarri
E 1:25.000 Ed Alpina.

L'Editorial Alpina ha publicat recentment el mapa d'excursionisme de la Vall d'Àneu.

La zona cartografiada correspon a tot el curs alt del riu Noguera Pallaresa i la capçalera del riu Garona. El contrast entre la plana-cubeta d'Esterri d'Àneu i les valls d'Unarre, d'Àrreu, de la Bonai-gua i de l'Escrita, la converteix en una zona amb un gran interès paisatgístic, amb una presència important de cims, estanys i passos transfronterers.

La zona comprèn cims tant emblemàtics com el Mont Valier, en territori francès, amb unes vistes espectaculars, o el cim del Mont-roig que es pot assolir per l'estany de la Gola o seguint el riu per la Ribera de Pilàs.

Pels aficionats als camins històrics, hi ha la passejada circular que uneix els pobles d'Escalarre a Dorve, tornant per un agradable passeig per la Noguera Pallaresa.

Un mapa-guia per a descobrir a peu o en bicicleta una de les valls del Pallars Sobirà que més ha treballat per a dinamitzar el seu patrimoni natural i cultural.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada - Vic

ORIENTACIÓ

FINAL NACIONAL JEEC ORIENTACIÓ

Era la primera edició que s'organitzava sota el paraigua dels Consells Esportius de Catalunya. Per participar-hi calia organitzar una prova, que en el cas de la Unió Excursionista Vic va ser el Campionat Escolar organitzat a Taradell el mes de juny. A la final hi van participar un total de 15 orientadors de l'entitat.

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE MTBO

El diumenge 2 de juny de les mans del Club Aligots, dins la Fira Internacional de Ciclisme de Girona "Sea Otter Europe", es va disputar el Campionat de Catalunya MTBO, també puntable per a la copa catalana 2019. La prova amb una àmplia participació dels orientadors de l'entitat es va fer en els municipis de Sant Gregori, Canet d'Adri, Sarrià de Ter i Girona en una jornada molt calorosa.

BERNAT SELVA GUANYA ELS 5 DIES D'ORIENTACIÓ DE SORIA

Del 5 al 10 de juliol va tenir lloc a Sòria la prova que any rere any organitza la FEDO. Bernat Selva (M-14) que es va proclamar guanyador de pràcticament totes les proves disputades, va pujar al primer lloc del podi, tant en els sprints com en la classificació general. També van aconseguir podi en la suma dels sprints Cristina Bertran (F35A) amb una 3a. posició i Adela Illamola (F40) també amb una 3a. posició.

DOS DIES D'ORIENTACIÓ D'OGASSA

El cap de setmana, 8 i 9 de juny, la secció d'orientació de l'UEVic va organitzar: el Campionat de Catalunya nocturn i una cursa de mitja distància de Copa Catalana a Ogassa.

CURSES DE MUNTANYA

XIII OLLA DE NÚRIA

La XIIIa edició de l'Olla de Núria que va tenir lloc els dies 9 i 10 de juny arribava a la cita carregada de novetats:

- Circuit de curses verticals de la FEEC
- Retransmissió en directe per TV3
- Certamen Olla Solidària
- Olla Sostenible

D'una banda la IVa Olla Vertical entrava a formar part del circuit de curses verticals de la FEEC. La cursa, que prenia sortida el matí de dissabte davant l'esplanada de Núria i que repetia el circuit inaugurat en la tercera edició, va comptar amb la participació de 100 atletes que van coronar el cim del Puigmal.

La tarda de dissabte va comptar amb la ja tradicional Trenca l'Olla, les activitats infantils que es desenvolupen a l'esplanada a partir de les 16.30 h i que sempre compten amb la inigualable companyia de la marmota de Núria.

Poc després es donava el tret de sortida de les càpsules formatives a l'auditori, on Paula Fernández, de @Vivircorriendo, va explicar als assistents la seva experiència vital. Va ser la mateixa tarda de dissabte el moment en què Lluís Comet i Roger Molist presentessin la primera edició de la l'Oncoesquimo que tindrà lloc a Núria la primavera 2020 i que té com a objectiu recaptar fons per la recerca del càncer. L'entrega del premi Olla Solidària va tenir lloc just a continuació de la presentació del vídeo de la vertical. El Certamen és una novetat de la XIIIa edició i estava destinada a projectes socials d'entitats de Vic. El premi (500€) va

ser concedit pel jurat a la fundació EVAL Esport amb Valors, que treballen amb joves amb risc d'exclusió a través del futbol al carrer. Es va concedir un accés a la Fundació Casal Claret, que van rebre dues setmanes de casal per quatre dels seus usuaris.

La novetat estrella del cap de setmana va ser la retransmissió en directe per TV3 de la cursa de diumenge, l'Olla Clàssica. L'esdeveniment era de per sí important, però se li sumava el fet que va ser la primera cursa de muntanya de Catalunya retransmesa en directe. Per l'efemèride es van congrega a Núria més de 20 tècnics i especialistes que van fer possible que més de 121.000 espectadors (21% de share, punta màxima d'audiència) gaudissin de l'espectacle i l'espectacularitat de la cursa.

Set-cents corredors prengueren la sortida a les 9 del matí. Prèviament, la lectura d'un manifest a càrrec de l'Arnau Anguera, va fer memòria de l'inici de la cursa i va tenir unes paraules de suport als presos polítics. La victòria en categoria femenina va ser per Eli Gordon seguida per Irati Zubizarreta i Fàtima de Diego. En categoria masculina la lluitadíssima victòria va ser per Nil Cardona qui va oferir junt a Jan Margarit una apassionant lluita que va delectar a participants i seguidors. Completava el podi Pere Rullan.

Cap dels guanyadors va aconseguir superar els rècords de la cursa que segueixen en possessió de Kilian Jornet (2h 14 min 56 segons) i Mireia Miró (2h 36 minuts).

A l'arribada, els participants gaudiren d'una ampli avituallament, punt on es presentava una altra novetat important: es va eliminar el plàstic i es va substituir per material compostable. La tasca de l'Olla Sostenible no va estar senzilla però des de l'organització es valora com a molt positiva: es van recuperar 60% dels gots reutilitzables (925 de 1.500), i es va reduir el plàstic d'un sol ús cap a producte de fracció orgànica (2.000 plats i 1.500 forquilles). L'experiència ens va ensenyar que cada petit canvi és important, però també que cal molta pedagogia entorn al reciclatge.

DOMINI D'ANNA COMET A ÀUSTRIA

El dissabte 27 de juliol es va celebrar a Àustria la cursa Gross Glocker Ultra Trail. L'alteta que va participar en la modalitat de 50km va demostrar el seu bon estat de forma física completant la carrera en 9a posició general i 1a dona, categoria en la qual va aconseguir el rècord de la cursa amb un temps total de 5h 28' 8"

PODI OSONENC A LA TRAIL MOLIERES

El dissabte 13 de juliol es va disputar la Trail Molieres a la Vall d'Aran. En el recorregut Montpius Skyrace de 24 km i 1.800 d+, amb més de 400 participants, l'Anna Comet va fer 1a Sènior i 6a de la general. Completaven el podi Erola Bisquert i Ona Castellsagué que van entrar 3es de forma pactada a pocs metres de la meta, just després de lluitar per aquesta posició durant tota la cursa.

INCONTESTABLE COMET ALS ESTATS UNITS

La Transrockies Run, és una mítica cursa per etapes a Colorado. Consisteix en un total de 120 milles (195km) repartits en sis etapes per llocs tan emblemàtics pels muntanyencs com Lead Ville. Comet va liderar la categoria femenina des de la primera etapa i va escalar posicions en la general per posicionar-se finalment 5a.

SORTIDES COL·LECTIVES:

ESCAMPANT LA BOIRA

El 13 de juny es va fer la darrera sortida abans de l'estiu amb una ruta circular a la Quar del Berguedà, una sortida que va organitzar i liderar en Jordi Soler.

BTT

Dissabte dia 13 de juny de 2019 hem fet la primera sortida col·lectiva de BTT. Sense tenir res a veure amb les BikeaVic (la darrera l'any 2015) s'ha realitzat una sortida circular de 30 Km amb sortida i arribada a Vic. La ruta va portar a una dotzena de participants fins al Castell S'Avellana.

S.A.M.

Cim de la Muga

Uns dies abans de la revetlla de Sant Joan va tenir lloc la sortida del mes de juny, en aquest cas al Tossal de La Muga

El Balandrau

Diumenge 7 de Juliol una dotzena d'excursionistes van assistir a la sortida col·lectiva al Balandrau.

100 Anys de l'Aneto

En motiu del 100è aniversari de l'expedició dels primers vigatans, i socis de l'entitat, a l'Aneto el

23 de juliol de 1919, es va organitzar una sortida col·lectiva per repetir aquest cim en la qual hi van participar una trentena de persones.

ESCOLA ESPORTIVA

SORTIDA AL PUIG DE LA FORÇA

El passat 15 de juny, alguns dels joves d'Iniciació al Trail de l'Escola Esportiva van desenvolupar una sortida al Puig de la Força (Sau) organitzada i guiada per Naran Macià, tècnic de la Unió Excursionista de Vic.

L'excursió constava de 600m de desnivell positiu amb una distància de 3km i va tenir una durada de 2h.

CASALS D'ESTIU

Durant tot el mes de juliol es van desenvolupar les múltiples activitats d'estiu que proposava l'escola esportiva i que va incloure, entre d'altres, estades d'excursionisme al Ripollès.

ENTITAT

PRESENTADA LA GUIA "ESTANYS DE LA CATALUNYA NORD"

Dijous 25 de juliol es va presentar a l'Espai Canigó, de Muntanya de Llibres, la nova guia dels Camins de l'Alba, que proposa descobrir el Pirineu més proper a la Cerdanya i està totalment pensada per fer en família i amb els més menuts, L'element comú de cada sortida és l'arribada a un estany o a un llac. En el llibre hi ha rutes lineals d'anar i tornada, però també rutes circulars.

AGENDA

setembre/octubre/novembre/desembre_2019

- 21 setembre Sortida "SAM" Pic d'Escobes.
- 22 setembre Sortida "Escampant la Boira" Roques Encantades .
- 5 octubre Col·lectiva BTT Castell d'Esparreguera.
- 12 octubre Col·lectiva SAM Pic de Salòria.
- 19 octubre Copa Catalana Orientació amb MTB L'Esquirol
- Del 8 al 10 de novembre Fira de la Muntanya amb activitats de difusió per part de l'entitat
- 10 novembre Caminada popular Matagalls - Vic
- 19, 23, 24 i 30 de novembre Curs Orientació amb GPS, mapes digitals, gestió i visualització de dades
- 1 desembre Curs Orientació amb GPS, mapes digitals, gestió i visualització de dades
- 21 de desembre Torronada (Sopar del Muntanyenc) a la sala d'actes de la Casa Galadies

Saps que...

Enguany per manca d'equip organitzatiu i de temps no s'ha celebrat l'aplec de Savassona. Es reactivarà l'any 2020 amb voluntat de convertir-lo en la festa i punt de trobada de l'entitat amb els socis.

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org
secretaria@unioexcursionistavic.org

